

Onder 'De Zoden'

De bussen naar Den Bosch zijn vertrokken, de fakkels langs het pad naar het poortgebouw gedoofd en ook de lichtmasten van de nabijgelegen tennisbaan uit. Duisternis. Binnen zijn de restanten van de overdadige buffetten opgeruimd en hebben de troubadours van La Ligna hun instrumenten ingepakt. Het is er warm, klam, het ruikt er naar zweet, een vleugje sigaret, verschaald bier en verdwaald parfum...

Stilte. Langzaam keert de middeleeuwse rust weer terug in de Ridderzaal. Iedereen is weg. Maar stil! Hoor! Wat is dat voor geklop? Is het nog de nagalm van hossende, housende collega's? Of zijn het de Van Arkels, de Van Lichterveldes, Van Vilsterens, De Ribaucourts en De Woëlmonts, de oorspronkelijke bewoners van Ammersoyen, die zich in hun *oubliettes* uit de vergetelheid proberen los te maken? Ontwaakt op het ritme Aretha Franklin - *Freedom!* - bouwen zij nu hún feestje in de ondergrondse krochten en gewelven van kasteel Ammersoyen. Kleine 'mennekes' waren het dan wel, die ridders en hun nazaten, maar nog niet allemaal een kopje kleiner. Eindelijk vrij.

En dan ineens weerklinkt door het geklop heen een vaag roepen. Zijn het de vreugdekreten van deze klopgestenen of is het het gejammer van hun slachtoffers die zij tegen zich in het harnas jagen? Want wat niemand weet is dat de bussen niet zijn geteld voor ze wegreden. En die collega die nog even naar de wc moest? Of die nog even naar binnen is gerend om zijn colbertje op te halen en daarbij het verkeerde gangetje in is geschoten? De ontvangst van hun mobieltjes wil niet door de middeleeuwse muren van het slot heendringen. Het Calamiteitenteam is buiten bereik. Ze zitten klem. En wat zij deze nacht te zien krijgen, gaat elke organisatieverandering te boven. Het buffet is gesloten, het dessert kan beginnen.

IJs- en ijskoud wordt het ineens. Uit alle hoeken en gaten komen ze tevoorschijn. Monsters lijken het, wanstaltige gnomen. Ridders zonder hoofd, jonkvrouwen zonder hart. En ze nemen het hele bedrijf op de schop. De gevolgen zijn desastreus: targets worden in een oogwenk omgetoverd in kleverige kluwens promassen, stroperige innovatiegel druipend in dikke druppels van het afbreukrisico en DISK-1 komt op een gruwelijke manier aan zijn einde. De ingesloten adviseurs kijken machteloos toe hoe dozen vol met formats, competenties en sociale cohesie in rook opgaan. Fte's vliegen af en aan. Nog nooit eerder is de ravage zo groot geweest. In de tweede fase wordt het nog erger. Onder de angstaanjagende kreten van een rakelings overscherende uil begint een oorverdovend tromgeroffel van een trio heksen. Klantcontracten worden genadeloos uiteengereten, STOVA-projecten op afgrijselijke wijze geëlimineerd, hoofdlijnenbrieven en strategische actieplannen verdwijnen gillend in een bodemloze put. Onze tegenspartelende collega's worden zonder pardon gegrepen en voor korte tijd ondergedompeld in een kolkende denktank.

En terwijl het tromgeroffel aanzwelt tot een oerendhard gebonk, schiet de huisstijl in verslindend vuur en vlam en klinken jammerlijke kreten van volkomen dolgedraaide PEG's en POP's. Ipaq's en Nokiaatjes vliegen als ontheemde acquisitiertools in het rond, enorme functiebouwwerken donderen als kaartenhuizen in elkaar. En alsof dit helse inferno nog niet genoeg is, bombarderen onzichtbare cultuurprofieljagers de zorgvuldige samengestelde leerarrangementen en authentieke toetsen. De vernietiging lijkt totaal te worden.

En het is nog lang niet afgelopen, want het is nog een lange nacht voor onze collega's totdat buiten weer de ochtend gloort en de bewoners van het kasteel weer naar hun plaats onder 'De Zoden' gaan - *De Soyen* in plaatselijk dialect. Wie kan het navertellen? Wie was die collega die haar plas niet op kon houden? En die verdwaalde collega die zo nodig met dit warme weer in

een colbertje mee moest? Zullen we het ooit te weten komen of verdwijnen ze gewoon in de poel van afvloeiende en aangroeiende fte's die onze nabije toekomst heet? In de *oubliettes* van Ons Slot, onder 'De Zoden'.